

6. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επλησίαζον δε εις αυτόν πάντες οι τελώναι και οι αμαρτωλοί, διά να ακούωσιν αυτόν. Και διεγόγγυζον οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς, λέγοντες ότι ούτος αμαρτωλούς δέχεται και συντρύγει μετ' αυτών.» Λουκάν 15/ιε' 1,2.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ματθ. 1/α' 22, 23, Ιωάν. 1/α' 14, Λουκ. 15/ιε' 3-24, Ματθ. 9/θ' 10-13, Ψαλμ. 51/να' 17, Α' Ιωάν. 2/β' 16, Φιλιπ. 2/β' 13-15.

Ο διάκονος μίας εκκλησίας μετέφερε κάθε μήνα με το βαν του τους νέους της εκκλησίας σε ένα γηροκομείο, όπου έκαναν λατρεία. Ένας ηλικιωμένος που βρισκόταν σε αναπηρική καρέκλα, κατά τη διάρκεια της λατρείας κρατούσε συνεχώς το χέρι του διακόνου. Αυτό συνέβαινε κάθε μήνα, ώσπου μία φορά ο άνδρας με την αναπηρική καρέκλα δεν ήταν εκεί. Το προσωπικό τούς ενημέρωσε πως η κατάστασή του ήταν σοβαρή και πολύ πιθανόν να μη ζούσε μέχρι το πρωί. Ο διάκονος πήγε στο δωμάτιο του ηλικιωμένου. Αν και δεν είχε τις αισθήσεις του, ο διάκονος του έπιασε το χέρι και προσευχήθηκε στον Κύριο να του χαρίσει αιώνια ζωή. Ο ηλικιωμένος του έσφιξε το χέρι και ο διάκονος κατάλαβε πως είχε ακούσει την προσευχή του. Με δάκρυα στα μάτια, ο διάκονος βγήκε από το δωμάτιο. Έξω περίμενε η κόρη του ηλικιωμένου. «Ο πατέρας μου σας περίμενε. Μου είχε πει ότι μια φορά το μήνα ο Ιησούς ερχόταν και του κρατούσε το χέρι. Ήθελε πριν πεθάνει να του κρατήσει και πάλι το χέρι». (Η ιστορία προσαρμόστηκε από το “The Least of These”, ένα βίντεο της Old Fashioned Pictures 2004).

Χριστιανισμός σημαίνει να γίνουμε ο «Ιησούς» σε κάποιον. Στα επόμενα μαθήματα θα εστιάσουμε στη μέθοδο της διακονίας του Ιησού και στο πώς μπορεί η εκκλησία να εφαρμόσει την διακονία Του.

Κυριακή 31 Ιουλίου

ΜΟΝΟ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Στην παρακάτω παράγραφο, η Ε. Χουάιτ αναφέρεται συνοπτικά στο τι έκανε ο Ιησούς για να οδηγήσει τους ανθρώπους στη σωτηρία. (Δείτε επίσης Ματθ. 9/θ' 35,36.)

«Μόνο η μέθοδος του Χριστού χορηγεί πραγματική επιτυχία για την προσέγγιση των ανθρώπων. Ο Σωτήρας πλησίαζε τους ανθρώπους σαν ένας που ήθελε το καλό τους. Τους έδειχνε τη συμπάθειά Του, τους εξυπηρετούσε στις διάφορες ανάγκες τους και κέρδιζε την εμπιστοσύνη τους. Τότε τους έλεγε: 'Ακολουθεί Μοι.'» Ζ.Υ. σ. 109.

Ας το δούμε αναλυτικότερα.

1. Ο Ιησούς αναμίχθηκε με τους ανθρώπους επιθυμώντας το καλό τους (Δικτυωνόταν.)

2. Τους συμπονούσε. (Δημιουργούσε δεσμούς.)

3. Φρόντιζε τις ανάγκες τους. (Και αυτό βοηθούσε στη δημιουργία δεσμών.)

4. Όποτε συνδύαζε και τα τρία σημεία, κέρδιζε την εμπιστοσύνη των ανθρώπων.

5. Και τότε τους έλεγε: «Ακολουθεί Μοι» (Τους καλούσε να γίνουν μαθητές Του).

Εδώ βλέπουμε την ολότητα του ευαγγελίου. Αυτή η μέθοδος διακονίας θα μας οδηγήσει στην ορθότερη διακήρυξη του ευαγγελίου. Ο Ιησούς δεν είχε κοινωνικούς φραγμούς (σημεία 1 έως 4) στην πρόσκλησή Του για μαθητεία (σημείο 5), το ίδιο και εμείς πρέπει. Εάν ακολουθήσουμε και τα 5 σημεία, η επιτυχία μας θα είναι σίγουρη. Σ' αυτό το μάθημα θα εστιάσουμε στο πρώτο σημείο της μεθόδου του Ιησού. Στα μαθήματα 7-11 θα δούμε τα υπόλοιπα σημεία.

Τι λένε τα παρακάτω εδάφια για τον Υιό του Θεού που αναμίχθηκε με εμάς; Ματθ. 1/α' 22,23, Ιωάν. 1/α' 14.

.....
Η αμαρτία έχει προκαλέσει μεγάλες ζημιές και σοβαρές πληγές. Ό,τι έχει καταστραφεί στον κόσμο εξαιτίας της αμαρτίας, ο Θεός θα το αποκαταστήσει μέσω της συμφιλιωτικής διακονίας του Ιησού. Ο Ιησούς επιθυμεί το καλό όλων των ανθρώπων, ακόμη και αυτών που η κοινωνία χαρακτηρίζει ως «αποβράσματα».

ΣΚΕΨΗ: Σκεφτείτε πως ο Ιησούς, που δημιούργησε τα πάντα (δείτε Ιωάν. 1/α' 3), έγινε άνθρωπος και αναμίχθηκε με τους αμαρτωλούς για να τους υπηρετήσει. Πώς αυτή η σπουδαία και γεμάτη ελπίδα αλήθεια επηρεάζει τον τρόπο που συναναστρεφόμαστε με τους άλλους ανθρώπους και τους διακονούμε;

Δευτέρα 1 Αυγούστου

«ΑΠΟΛΩΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΗ»

Στο Λουκ. 15/ιε' ο Ιησούς απαντάει στην κατηγορία των Φαρισαίων και των νομικών ότι «αμαρτωλούς δέχεται και συντρώγει μετ' αυτών» (Λουκ. 15/ιε' 2), με τρεις παραβολές.

Διαβάστε τα παρακάτω εδάφια και σημειώστε την απάντηση του Κυρίου σ' αυτές τις κατηγορίες.

Λουκ. 15/ιε' 3-7.....

Λουκ. 15/ιε' 8-10.....

Λουκ. 15/ιε' 11-24.....

Κάθε παραβολή ξεκινάει με κάτι που έχει χαθεί και καταλήγει σε γιορτή, την εκδήλωση της αγάπης του Θεού προς εμάς και το ενδιαφέρον Του για την σωτηρία μας.

Μία οικογένεια ενδιαφερόταν να κάνει Βιβλικές μελέτες. Ο πατέρας, η μητέρα και η νεότερη κόρη αποδέχτηκαν τον Χριστό και ανυπομονούσαν να δεχτούν τον ποιμένα σπίτι τους. Ο μεγαλύτερος όμως γιος επαναστατούσε κατά του Χριστιανισμού. Κάθε απόγευμα, όταν ο ποιμένας τους επισκεπτόταν, ο νέος έφευγε από το δωμάτιο. Μετά από έξι εβδομάδες μελέτης, ο ποιμένας τούς παρακίνησε για βάπτισμα. Καθένας πρόβαλλε τους δικούς του λόγους για να αναβάλει την βάπτισμα. Ξαφνικά, ο γιος της οικογένειας μπήκε στο δωμάτιο και ζήτησε από τον ποιμένα να βαπτιστεί. Κάθε απόγευμα, παρακολουθούσε πίσω από την πόρτα τις μελέτες με μία μεταχειρισμένη Αγία Γραφή που είχε αγοράσει. Είχε πειστεί ότι έπρεπε να κάνει μία δημόσια ομολογία της πίστης του. Δύο εβδομάδες αργότερα, ο νέος βαπτίστηκε και μετά από έναν μήνα ακολούθησαν το παράδειγμά του και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Σύμφωνα με τις παραβολές που διαβάσαμε, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι έγινε μεγάλη χαρά στον ουρανό γι' αυτές τις βαπτίσεις.

Ο Ιησούς επεδίωξε να έρθει σε επαφή με την Σαμαρείτισσα, τον Εκατόνταρχο, την αμαρτωλή γυναίκα που άλειψε τα πόδια του με μύρο, και πολλούς άλλους «ανάξιους» κατά τα λεγόμενα εκείνων που θεωρούσαν τον εαυτό τους άγιο.

ΣΚΕΨΗ: Μήπως αποφύγατε να μιλήσετε σε κάποιον για τον Χριστό επειδή δεν τον συμπαθούσατε; Πώς μπορείτε εσείς και η εκκλησία, να έχετε την χάρη που χρειάζεται προκειμένου να δεχτείτε αυτούς τους «αμαρτωλούς»;

Τρίτη 2 Αυγούστου

ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ ΜΕ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ

Διαβάστε Ματθ. 9/θ' 10-13. Ποιο σημαντικό μήνυμα πρέπει να πάρουμε από την απάντηση του Ιησού προς τους επικριτές Του; Διαβάστε Ωσηέ 6/ς' 6.

.....
Ο Ιησούς τρώει μαζί με τους μαθητές Του και τους «ανεπιθύμητους» της κοινωνίας.

Ποιοι άνθρωποι θεωρούνται «ανεπιθύμητοι» από την κοινωνία σας;

.....
.....
Στην ερώτηση των Φαρισαίων για την ανάμιξη Του με τους «απεχθείς» αυτούς ανθρώπους, ο Ιησούς τους καλεί να μάθουν τη σημασία του ελέους, σε σχέση με τη θυσία. «Υπάγετε δε και μάθετε τι είναι, Έλεον θέλω και ουχί θυσίαν. Διότι δεν ήλθον διά να καλέσω δικαίους αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν» (Ματθ. 9/θ' 13). Πόσο λυπηρό είναι ότι ο Ιησούς χρειάστηκε να πει στους θρησκευτικούς ηγέτες να μάθουν μία από τις πιο σημαντικές αλήθειες της πίστης τους. Εδώ πάλι βλέπουμε το ίδιο πρόβλημα που συναντήσαμε στην Παλαιά Διαθήκη. Οι θρησκευτικοί τύποι και τελετές έχουν μεγαλύτερη σημασία για τους ανθρώπους από ό,τι η συμπεριφορά προς τον συνάνθρωπο. Η αναφορά στο εδάφιο αυτό της Παλαιάς Διαθήκης (Ωσηέ 6/ς' 6) είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα.

«Χιλιάδες ανθρώπων κάνουν το ίδιο λάθος όπως έκαναν οι Φαρισαίοι τους οποίους ο Χριστός επέτιμψε στο συμπόσιο του Ματθαίου. Για να μην αναγκασθούν να αρνηθούν κάποια προσφιλή τους άποψη ή να απορρίψουν κάποια γνώμη τους που τους έχει γίνει είδωλο, πολλοί αρνούνται την αλήθεια που κατέρχεται από τον Πατέρα των φώτων. Στηρίζονται στον εαυτό τους, εξαρτώνται από την προσωπική τους σοφία και δεν αντιλαμβάνονται την πνευματική τους ένδεια... Η προσευχή ή η νηστεία που γίνεται με πνεύμα αυτοδικαίωσης είναι βδέλυγμα στα μάτια του Θεού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 249.

Είναι εύκολο να κρίνουμε τις ενέργειες των άλλων χρησιμοποιώντας ως κριτήριο τις δικές μας προτιμήσεις. Πρέπει να μάθουμε με ταπεινοφροσύνη να παραμερίζουμε τον εαυτό μας και να επιτρέπουμε στο Άγιο Πνεύμα να μας κάνει ελεήμονες.

ΣΚΕΨΗ: Τι μας λέει ο Ψαλμ. 51/να' 17; Πώς η επίγνωση της αμαρτωλής μας κατάστασης θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα αυτό το εδάφιο;

Τετάρτη 3 Αυγούστου

ΣΟΦΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Ένας ομιλητής ρώτησε στο ακροατήριό του πόσους φίλους έχουν που δεν είναι Αντβεντιστές. Κάποιος, σηκώθηκε και φώναξε, «Με περηφάνια λέω, κανέναν!» Μπορεί αυτός ο άνθρωπος να πιστεύει ότι έκανε το σωστό, αλλά από τα λόγια του καταλαβαίνουμε εάν είναι φως στον κόσμο. Στο Ματθ. 15/ιε' 3 διαβάζουμε ότι είμαστε το αλάτι της γης, το οποίο κινδυνεύει να χάσει τη γεύση του. Ένας έμπορος αποθήκευσε μεγάλη ποσότητα αλατιού οποίο ακουμπούσε σε γυμνό έδαφος. Το αλάτι έχασε τη γεύση του επειδή ήρθε σε άμεση επαφή με το έδαφος, και έτσι το έριξαν στους δρόμους. Το ίδιο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε και εμείς καθώς συναναστρεφόμαστε με τον κόσμο: Μήπως επιτρέπουμε στον κόσμο να κλέψει τη μοναδική μας γεύση; Είναι οι αξίες μας ίδιες μ' αυτές του κόσμου;

Τι μαθαίνουμε από αυτές τις ιστορίες για το πώς να μην αναμιγνυόμαστε με τον κόσμο; Γεν. 13/ιγ' 5-13, 19/ιθ' 12-26, Αρ. 25/κε' 1-3, δείτε επίσης Α' Ιωάν. 2/β' 16.

.....

.....

.....

.....

.....

Αυτά τα Βιβλικά παραδείγματα μας δείχνουν πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε όταν συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους που έχουν τις κοσμικές αρχές που αναφέρονται στην Α' Ιωάν. 2/β' 16. Αυταπατόμαστε αν νομίζουμε πως δεν κινδυνεύουμε να επηρεαστούμε από τις αξίες του κόσμου. Ούτε όμως και να κρυβόμαστε από τους ανθρώπους για να μην επηρεαστούμε από αυτούς. Προσέξτε αυτήν την σοφή και ισορροπημένη συμβουλή: «Πρέπει οι Χριστιανοί να μην έχουν καμία σχέση και επικοινωνία με τους άπιστους; Όχι, πρέπει να είναι στον κόσμο, αλλά να μην είναι του κόσμου. Να μην έχουν καμία συμμετοχή στις συνήθειές τους, να μην εντυπωσιάζονται από αυτές, και η καρδιά τους να είναι κλειστή στα κοσμικά ήθη και έθιμα. Ο στόχος τους πρέπει να είναι να τους ελκύσουν στον Χριστό.» Ε. Χουάιτ, Selected Messages, βιβλίο 3, σ. 231.

ΣΚΕΨΗ: Πόσους φίλους έχετε εκτός εκκλησίας; Τι είδους σχέση έχετε; Ποιος επηρεάζει ποιον περισσότερο, εσείς αυτούς ή αυτοί εσάς;

Πέμπτη 4 Αυγούστου

ΜΕΤΑΞΥ ΜΙΑΣ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΗΣ ΓΕΝΙΑΣ

Αναμφίβολα, ο κόσμος χρειάζεται αυτό που έχουμε λάβει μέσω του Χριστού. Και επειδή ακριβώς λάβαμε τόσα πολλά, καλούμαστε να προσεγγίσουμε εκείνους που δεν έχουν τίποτα. «Δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι' 8).

Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 13-15. Πώς αυτά τα λόγια μάς βοηθάνε στην κλήση μας να προσεγγίσουμε τους ανθρώπους, χωρίς να παρασυρθούμε;

.....
.....
.....
.....

Πρέπει να προσέχουμε μη φτάσουμε στο σημείο να απομονωθούμε από τους ανθρώπους προκειμένου να προστατευτούμε από τον κόσμο. Πολύ εύκολα μπορεί να γίνουμε πνευματικά εσωστρεφής μένοντας στη δική μας πνευματική και θεολογική ασφαλή ζώνη. Αυτή η εσωστρέφεια μπορεί να μας στρέψει σε μία εγωκεντρική θρησκεία. Συχνά οι τοπικές εκκλησίες, σπαταλούν ενέργεια σε διαμάχες σχετικά με τον τρόπο λατρείας και τα δογματικά πιστεύω, αντί να ασχολούνται με τον κόσμο έξω που πεθαίνει!

Ο Robert Linthicum, στο βιβλίο του «Ενδυναμώνοντας τους φτωχούς» (Empowering the Poor), σ. 21-30, περιγράφει τριών ειδών εκκλησίες. (1) Η εκκλησία **σε** πόλη. Αυτή η εκκλησία δεν έχει καμία επαφή με την κοινωνία και εστιάζει στις ανάγκες των μελών της. (2) Η εκκλησία **στην** πόλη. Αυτή η εκκλησία ξέρει ότι πρέπει να διακονήσει στην κοινωνία. Βγάζει μόνη της συμπεράσματα για τις ανάγκες που υπάρχουν χωρίς να συμβουλευτεί τις δημοτικές αρχές. Στη συνέχεια παρουσιάζει τα προγράμματά της. Ωστόσο, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος τα προγράμματά της να μην είναι σχετικά με τις ανάγκες. (3) Η εκκλησία **με** την πόλη. Η εκκλησία συναναστρέφεται με τους κατοίκους και τις δημοτικές αρχές για να ανακαλύψουν τις ανάγκες. Το πιο πιθανό είναι η υπηρεσία τους να είναι σχετική και να έχει θετική ανταπόκριση, επειδή κατά τη διάρκεια όλης της διαδικασίας η κοινωνία την έχει ήδη εμπιστευθεί. Αυτή η εκκλησία ενώνεται με τις αρχές, στον αγώνα για μία καλύτερη κοινωνία, και συνεργάζονται για την επίτευξη αυτού του στόχου. Αυτού του είδους η εκκλησία συμμετέχει στις κοινωνικές εκδηλώσεις και βοηθά την κοινωνία όπου χρειάζεται. Υπάρχει αμοιβαία σχέση για την κάλυψη των πραγματικών αναγκών.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Ζ.Υ. σ. 1-9, Ζ.Χ. σ. 241-250.

Η αποστολή της εκκλησίας είναι για τον κόσμο, και όχι για την ίδια. Η εκκλησία οργανώθηκε για την υπηρεσία των άλλων. Μία εκκλησία άλλου δόγματος, είχε στην είσοδό της την εξής επιγραφή: «Είσοδος Υπηρετών». Αυτό τα λέει όλα. Ο Ιησούς ήξερε πώς να αναμιχθεί με τους ανθρώπους, και η Ε. Χουάιτ λέει πως αυτός εξακολουθεί να είναι ο σκοπός της εκκλησίας Του σήμερα. Τα μέλη είναι το αλάτι και πρέπει να εισχωρήσουν στην κοινωνία. «Δεν καλούμαστε να πάμε στις ερήμους και να ευαγγελίσουμε τα άγρια ζώα. Εδώ έχουμε μία υπέροχη πρόσκληση από τον Κύριο να αναμιχθούμε, όπως ο Ιησούς, με τους φτωχούς, τους πλανημένους και τους καταφρονημένους. Ο Ιησούς έγινε φίλος των αμαρτωλών. Πήγαινε στις γιορτές τους – τους συναντούσε εκεί που ήταν. Ο Ιησούς ποτέ δεν συμβίβασε την πίστη Του, πήγαινε όμως εκεί που ήταν οι αμαρτωλοί. Οι άνθρωποι που αισθάνονταν άνετα στην παρουσία του Ιησού ήταν αμαρτωλοί, ενώ εκείνοι που δεν χάρονταν στην παρουσία Του, ήταν οι αποκαλούμενοι άγιοι. Ο Ιησούς όμως δεν έδινε σημασία σ' αυτό επειδή είχε ξεκάθαρες προτεραιότητες. Ήρθε για να σώσει τους αμαρτωλούς. Αυτή ήταν η αποστολή Του και αυτή πρέπει να είναι και η δική μας αποστολή. Για πολύ καιρό οι Αντβεντιστές είχαν απομονωθεί σας να μην υπάρχει υπόλοιπος κόσμος. Αυτή η περίοδος έληξε. Δεν μπορούμε, δεν πρέπει να ζούμε άλλο με εσωστρέφεια. Έφτασε ο καιρός να μπούμε στην κοινωνία ως άτομα και ως εκκλησία.» Russel Burrill, How to Grow an Adventist Church, σ. 50.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σχολιάστε το παραπάνω σχόλιο για την απομόνωση και για το ότι είμαστε σε εσωστρέφεια. Πιστεύετε ότι αυτά τα λόγια είναι πολύ σκληρά ή ότι ισχύουν; Επιχειρηματολογήστε την απάντησή σας μέσα από την Αγία Γραφή.
2. Παρότι χρειάζεται να συναναστρεφόμαστε για να διακονήσουμε, πώς μπορούμε ως σώμα της εκκλησίας να βοηθάμε και να στηρίζουμε ο ένας τον άλλον καθώς διακονούμε τον κόσμο, χωρίς όμως να ελκυστούμε από αυτόν;
3. Πώς μπορούμε να αποφύγουμε την θανατηφόρα παγίδα να σπαταλούμε ενέργεια σε εσωτερικά θέματα αντί στον ευαγγελισμό;